

særlige Forhold i Sønderjylland kunde kræve Afvigelse fra Partiets principielle Modstand mod Rentetilskud. Men ligesom ved Lovens Vedtagelse i 1934 havde Mindretallet den Overbevisning, at Omprioriteringen af det nordslesvigske Landbrug til lave Kurser samt Landbrugets Genrejsning og Omlægning i Genforeningstiden havde forvoldt saa store økonomiske Skævheder Syd for Kongeaaen, at der krævedes en gennemgribende Gældsordning for at faa dem nogenlunde udlignet. Man indrømmede, at en saadan Sanering saa mange Aar efter Genforeningen vilde være overmaade vanskelig at tilrettelægge, og at en i alle Henseender fuldkommen Løsning af Problemet i det hele ikke kunde gennemføres. Paa den anden Side pegede man paa som en Kendsgerning, at det nordslesvigske Landbrug som Følge af de ovenfor nævnte Forhold i langt højere Grad end Landbruget i det øvrige Land var svækket i sin økonomiske Modstandskraft, og at det næppe i en overskuelig Fremtid vilde kunne overvinde denne Svækkelse ved egne Kræfter. Imidlertid kunde den nordslesvigske Bondestand efter Mindretallets Opfattelse ikke vedvarende holdes oppe ved Hjælp af Statsstøtte, og man havde derfor endnu en Gang ønsket at foreslaa en omfattende Gældsregulering, som kunde aflaste og konsolidere det nordslesvigske Landbrug til Fremme af en mere tilfredsstillende Udvikling i Grænselandet. — Mindretallet henviste endvidere til, at Det konservative Folkeparti som et Modstykke til denne Gældsordning for Landbruget i 1934 havde foreslaaet nedsat et Udvalg, som skulde afgive Indstilling om en afsluttende Godtgørelse til de nordslesvigske Marksparere og Markhypotekejere. Mindretallet havde ment det formaalstjenligt indtil videre at lade dette Forslag udgaa, men forbeholdt sig at fremsætte det som selvstændigt Forslag paa et senere Tidspunkt.

Det *Ændringsforslag*, som det konservative Mindretal ud fra disse Synspunkter stillede om en ny Affattelse af Lovforslaget, havde Titelen »Foranstaltninger vedrørende de økonomiske Forhold i de sønderjyske Landsdele«, og Forslagets § 1 stemte i det hele overens med Venstres Ændringer, saaledes at Loven af 16. Maj 1934 med de af Regeringen foreslaaede Udvidelser skulde have Gyldighed i *yderligere 5 Aar*. Dog foreslog man at medtage Laan, ydet til *Forpagtere* mod Pant i Besætning og Løsøre eller mod Kaution, under Rentetilskuds-Bestemmelsen i § 3, Stk. 1 (se ovenfor Nr. 3). Derefter fulgte en Række nye Paragraffer af følgende Indhold:

§ 2. Kautionisternes Forpligtelse over for *Realkredittilaanene* ophæves, og disse Laan overføres til Staten og administreres af Hypoteklaanefonden. Paa lignende Maade skal der forholdes med de sønderjyske *Driftsllaaneforeninger* og *Andelskasser*, der overføres til Laanekassen for Sønderjylland.